

Insert iz druge knjige „Lovnik Petar“

I

Bio je prekrasan sunčani dan kada se prljava Petrova LADA NIVA zaustavila na šumskoj cesti pored hranilišta. Petar je izišao iz automobila s dvogledom oko vrata. Osjećao se pomalo neobično i nelagodno, kao da mu nešto nedostaje. Jednostavno rečeno, osjećao se kao da je gol. Razlog tome je bio taj što nije navikao ići u šumu bez svog snajpera, bez kojeg je ostao prilikom pljačke banke. Taj dan i sljedećih nekoliko dana se osjećao ponosno i godilo mu je tapšanje po ramenu poznatih i nepoznatih ljudi, ali onda je preko noći sve otišlo u zaborav, a on je ostao bez svog snajpera. Jakov je obećao da će u banci zatražiti nagradu, ali što će mu nagrada ako nema svoj snajper? S nagradom može eventualno kupiti novi snajper ako dobije dozvolu od policije, što je malo vjerojatno.

Petar je otvorio vrata prtljažnika i uzeo dvije kante s kukuruzom u zrnu i ponio ih prema hranilištu. Putem do hranilišta promatrao je tragove divljači. Za oko mu je zapeo jedan veliki trag jelenske divljači. Kada je prosuo kukuruz po hranilištu, malo je „bacio“ oko na prekrasnu prirodu oko sebe. Malo tko je znao uživati u ljepotama prirode kao Petar. Onda je podigao dvogled i promatrao proplanak i šumu kroz dvogled. Polako se zakretao i u jednom momentu u rijetkoj šumi je spazio jelena kako radoznalo promatra Petra na hranilištu.

-Provociraš me, aaa. Valjda su ti javili da su mi uzeli pušku. Da imam pušku ne bi me ovako gled'o, već bi zbris'o – mrmljao je Petar sebi u bradu.

Jelen je to Petrovo mrmljanje sasvim sigurno čuo i odlučio da se povuče na sigurno, pa je polako u jednom laganom, rekao bih gracioznom trku nestao iza starih debelih hrastova. Petar je s blagim osmijehom na licu uživao gledati tog ljepotana, kako s ogromnim rogovima koje je zabacio na leđa nestaje u šumi.

Bilo je to posljednje hranilište na koje je Petar dovezao hranu. Vratio se s praznim kantama do svoje LADE, pospremio kante u prtljažnik i sjeo za upravljač. U zadnje vrijeme, svaki puta prije nego bi okrenuo ključ razmišljao je hoće li uspjeti pokrenuti motor ili ne. Ako bi uspio, onda bi s olakšanjem promrmljao „To mališa“, a ako ne bi, onda bi svog ljubimca počeo vičući „častiti“ kojekakvim izrazima, a obavezno je počinjalo sa „smeće jedno“, a nastavio bi s izrazima kočijaškog načina izražavanja. No, ovaj puta je bez problema uspio

pokrenuti motor LADE i sljedećeg trenutka se već zadovoljno vozio po šumskom putu prema selu.

Uz pročelje lovačkog doma bila je postavljena primitivna drvena skela zbijena od bagremovih stupaca i dasaka, dok je dio po kojem se hoda bio od širokih fosni. Sigurnosnu ogradu, pogađate, nije imala. Na skeli je bilo nekoliko kanti različitih veličina s raznim bojama, dok je Joža s kistom u ruci, koji je više nalikovao na penzl za bojenje stolarije nego na slikarski kist, upravo crtao skicu buduće slike. Pokreti su mu bili dugački, široki, graciozni, kao kod nekog pravog slikara. Na velikoj fasadi već su se nazirali obrisi stabla i jelena kada je u dvorište ušao Petar sa svojom prljavom LADOM. LADA se zaustavila pored drvenog masivnog stola koji je bio smješten na dvorištu ispod stare lipe.

Petar je izišao iz automobila, otvorio prtljažnik i izvadio ruksak koji je stavio na stol. Bio je to klasični lovački ruksak s tri džepa i centralnim dijelom. Sadržaj ruksaka je godinama bio isti i točno se znalo što gdje stoji u ruksaku. Iz lijevog bočnog džepa je u pravilu virila flaša s rakijom, dok je desni služio za sušene kobasice. U srednjem je bio kruh i lovački nož. Nož je ovdje imao mjesto samo u slučaju da nije bio na remenu hlača. Centralni dio je bio rezerviran za dvogled, konopac za izvlačenje divljači, prvu pomoć, sprej za komarce, tronožac, baterijsku svjetiljku, kabanicu i kompas.

Joža je bio zadubljen u svoju sliku i nije se niti okrenuo kada je u dvorište ušla Petrova LADA. On je po zvuku motora znao da je to Petar i nije ga veselilo što je došao jer je pretpostavio da će se posvaditi oko slike. No raspoloženje mu se popravilo kada mu je Petar glasno doviknuo:

- Ajde siđi da malo pojedemo i popijemo.

Joža je jutros otišao od kuće bez doručka i sada mu je već kruljilo u želucu, a i ruke su mu se tresle jer u krvi nije imao „radnu“ koncentraciju alkohola. Ipak, kada je silazio sa skele razmišljao je o tome što će Petar reći kada vidi skicu slike.

Za to vrijeme Petar je najprije rukavom jakne obrisao stol od prašine i lišća, a zatim je iz ruksaka izvadio flašu, kobasice, kruh i luk. Sve je to raširio po stolu, a zatim lovačkim nožem počeo rezati kobasicu na kolutiće debljine oko jednog centimetra.

Joža je bez pozdrava došao do stola, okrenuo se prema pročelju lovačkog doma, malo nakrivio glavu promatrajući svoj uradak, pa zapitao Petra:

- I šta kažeš Petre, 'oće ovo bit dobro?

Čim je izišao iz LADE Petar je pogledao sliku i sada je bez ponovnog gledanja odgovorio:

- Šta da ti kažem? Nisi dao da ti bilo šta predložimo, a to ti je bilo glupo – rekao je Petar režući kruh na šnite debljine tri prsta.

- Zašto? – zanimalo je Jožu.

- Pa da si posluš'o nas onda ti ne bi mogli prigovarati, a ovako bome ako nam se ne bude sviđjelo, ne znam – rekao je Petar dok je čistio luk, a otpatke bacao pored stola na zemlju.

- Šta ne znaš?

- Pa to kako si to zamislio. Iz ovoga se još ništa ne vidi – odgovorio je Petar režući luk na stolu.

To je Jožu potaklo da Petru objasni svoju zamisao. Ma mogao je on napraviti neku skicu olovkom na papiru, ali ne, on je sve imao u svojoj glavi, razrađeno do najsitnijih detalja i sada je to samo trebalo nekako prenijeti Petru. Upravo to „prenošenje“ ideje mu je izgleda bilo teže nego samo oslikavanje fasade.

- To će ti bit' jelen na proplanku u šumi, onako, kako da ti kažem, onako kako to treba već bit' – petljao je Joža, dok je žmirio i pred očima imao gotovu sliku.

- Baš si mi puno rek'o. Ništa ja tebe ne razumijem. Onako kako to treba bit'? – čudio se opisu slike Petar, koji nije imao ni malo smisla za crtanje, a izgleda ni mašte da bi si pokušao zamisliti sliku s jelenom u šumi.

Joža se je i dalje trudio da objasni svoju zamisao Petru pa je žmirečki, da bi valjda bolje „vidio“ sliku pred očima, rekao:

- Kako da ti kažem? Mora se uklopiti u ambijent kao... – tu je Joža zastao jer nije mogao pronaći adekvatne riječi koje bi Petru dočarale njegovu zamisao, a što je Petar iskoristio da zapita:

- Kao šta?

- Kao mlada žena s velikim bokovima i dobrim sisama kad' leži na boku u pijesku na plaži – nastavio je žmirečki Joža, istovremeno crtajući rukom u zraku opisane obline te imaginarne ljepotice.

Dok je to slušao, Petar je vrtio glavom, da bi na kraju odmahnuo rukom u kojoj je držao nož i zamalo porezao Jožu govoreći:

- Ti si lud k'o svi umjetnici.

I dok je Petar sjedao za stol i iz džepa ruksaka u kojem stoje kobasice vadio sol koja je bila u maloj najlonskoj vrećici, Joža je otvorio flašu s rakijom. Petar je otvorio vrećicu i posolio luk, a Joža je još uvijek držao flašu na ustima i pio.

- Polakše, jer ćeš se razbit' sa te skele, pa ću još u zatvor radi tebe – prigovorio je Petar Joži jer je znao da, kada je rakija u pitanju, Joža nema mjere i ne može se kontrolirati.

Vjerojatno je to Jožu podsjetilo na prošli „tulum“ „Kod Babičke“, kada su slavili neuspjelu pljačku banke i kada su se nalokali kao malo kada, pa je nakon što je spustio flašu gotovo svečano saopćio Petru:

- Znaš ti da sam ja zasp'o na zahodu i da me Babička zaključala, pa sam u zahodu doček'o jutro – izjadao se Joža.

- 'Ko zna kak' bi ja završio da me Marija i Ružica nisu u tačkama odvezli kući, ali ja se ničega ne sjećam. Jedino mi nije jasno kako se moja „LADA“ našla u garaži – rekao je Petar prisjećajući se tog nemilog događaja.

- Da si bio s konjima, ja bi rek'o da su došli sami, ali auto je neko moro dovest – konstatirao je ozbiljno Joža.

On je naime više puta čuo od starih ljudi kako su nekada seljaci pred gostionom znali ostaviti konje i kola dok su oni pili, a kada bi ih totalno pijane doslovce odnijeli u kola, konji bi ih bez uputa kočijaša sami dovezli kući.

- E vidiš, to mi je i danas ostala enigma, koja će me koštati kaznene prijave zbog lažne prijave krađe – požalio se Petar.

- A šta kaže Marija? Je li ljuta? – zanimalo je Jožu dok je sa stola uzimao kobasice, kruh i luk.

- Da ljuta, ne pitaj, k'o ris. Ma, lako za Mariju, al' cijelo selo priča kako su me vozili kuć' u tačkama. Sad me sram pogledati se u ogledalo, a svako koga sretnem se samo smijulji – govorio je Petar s punim ustima hrane.

To je Jožu podsjetilo kako su se njemu smijali i što su sve po selu pričali kada su ga vidjeli pijanoga, a sada ga više nitko ne gleda, niti što priča jer je to na neki način postalo normalno pa je htio utješiti Petra riječima:

- Ma ne brini. Svakog čuda tri dana dosta. Kak' se meni više ni'ko ne smijulji, kad me vidi pijanog.

Policijski inspektor Mihael je sjedio za stolom udubljen u neriješene predmete kada se na vratima začulo kucanje. Sljedećeg trenutka su se otvorila vrata, a u sobu je ušao policajac Viktor.

Po osmijehu na Viktorovom licu vidjelo se da nosi dobre vijesti.

- Šefe ja r'ješio slučaj krađe Petrovog auta – rekao je veselo Viktor.

Bio je to slučaj za anale Grubišnopoljske policije jer još nikada do sada nisu riješili niti jedan slučaj krađe u tako kratkom roku.

- Ti r'ješio? Čestitam i 'ko je lopov? – bio je iznenađen inspektor.

- Izgleda da lopova nema – odgovorio je istog sekunda Viktor, ne skidajući osmijeh s lica.

Inspektora je to iznenadilo više od vijesti da je slučaj riješen:

- Krađa bez lopova? To je neka nova teorija u kriminalističkoj praksi? – rekao je inspektor dok je napravio neku čudnu facu kakvu Viktor još do sada nije vidio na inspektorovom licu.

Ta inspektorova faca, kao i autoritet koji je uživao inspektor, bili su razlog što se Viktor uozbiljio i počeo malo zamuckivati:

- Ma znate šefe, izgleda da to i nije bila krađa. Petar je ostavio auto pred gostionom, a neko mu ga je odvezao kući i sparkirao u garažu, a kako on nikad ne parkira u garažu onda tamo nije ni gled'o.

Kako je inspektor imao Petra na „piku“, to je u svemu tome vidio zgodnu priliku da mu „napakuje“, pa je rekao Viktoru:

- Onda mu stavi na teret lažnu prijavu krađe i to što je ostavio vozilo bez nadzora s ključevima u bravi.

Međutim srneći but se za Petra pokazao kao dobro „ulaganje“:

- Ma nemojte šefe. Nije on tako htio, a vidite da nam je pomog'o uhvatit' i one šta su pljačkali banku – nastavio je gotovo molećivim glasom Viktor.

To Viktorovo razmišljanje je malo razljutilo inspektora pa je pomalo ljutio rekao:

- A šta si mu ti post'o advokat? Ako nisi znao njega brani Bilobrk.

- Ma znam šefe, ali on je tako drag čovjek – nastavio je cendrati Viktor.

- Tebi je drag? – bio je iznenađen inspektor Mihael dok je istovremeno pomislio na to da mu jedan od najboljih njegovih policajaca možda nema afinitet prema muškom spolu.

- Pa nije samo meni, i moja žena kaže da je drag i simpatičan – nastavio je Viktor tim svojim molećivim glasom koji je inspektoru već počeo ići na živce jer to kod Viktora nikada prije nije doživio pa je stišćući usne počeo kolutati očima.

Seoskim putem prema Mirinoj kući približavao se Boro kamionom na kojem se vidjela drvena građa za krovšte nove kuće. Kako se kamion približavao, Boro je sve više gledao prema dvorištu ne bi li vidio da opet netko skače kroz prozor i trči prema voćnjaku, ali u dvorištu nije primijetio ništa neobično.

Boro je ušao s kamionom u dvorište i stao uz štagalj gdje je predvidio smjestiti građu. Iz kabine kamiona je „bacio pogled“ na staklenik koji je ispod prozora spavaće sobe bio razbijen, a što je u njemu ponovo izazvalo bijes. Kada je izlazio iz kabine kamiona, na kuhinjskom prozoru se pojavila Mira.

- Ajde se presvuci, pa ćeš mi pomoć istovarit' građu – rekao je Boro naređivačkim tonom.

- Baš si naš'o 'ko će ti pomoć' – odgovorila je cinično Mira jer je smatrala da je to pretežak posao za jednu ženu.

- Onda pozovi te svoje švalere da rade mjesto tebe – odgovorio je zajedljivo Boro.

- Pozovi ih ti – odgovorila je Mira isto tako zajedljivo.

- Pa reci mi koji su, da odem po njih – nastavio je zajedljivo Boro dok je Mira ljutio zatvarala prozor.

E da je sama kod kuće i da može pozvati te svoje „noćne zabavljače“ lako i brzo bi bio taj kamion istovaren. Ma ne samo to, i kuća bi bila brzo sagrađena, razmišljala je Mira.

Petar i Joža su još sjedili za stolom na kojem je još bilo ostataka hrane i pola flaše rakije. Pričali su o tome kada će ta slika biti gotova dok je Petar istovremeno razmišljao kako će sada navratiti do Babičke na jednu kavu, kada mu je zazvonio mobitel.

S ekrana mobitela Petar je vidio da ga zove Jakov, taj mali „fiškal“ kojeg nije mogao smisliti radi onog neprežaljenog „zlatnog vepra“ i najradije se ne bi javio, ali možda ima neku važnu vijest pa to ne bi bilo mudro, razmišljao je Petar.

- Reci Jakove – rekao je pomalo grubo Petar.

- Imam dobru vijest – čulo se iz mobitela.

- Više nikome ništa ne vjerujem – rekao je Petar kao da ga se ta informacija baš i nije previše dojmila.

- Vjerovali ili ne, dobit ćete pušku natrag – rekao je gotovo veselo Jakov. Veselo zato što je mislio kako će sada ipak pridobiti Petrovu naklonost što mu je bilo jako važno radi Ružice.

- Super. Mogli bi se i ispričat – odgovorio je bahato nezahvalni Petar.

No, to nije bilo sve. Imao je Jakov još dobrih vijesti:

- A zažmirili su i za auto, pa nemojmo pretjerivat' – nastavio je Jakov i dalje u veselom tonu.

- To su super v'jesti, a čuo sam da bi im'o pravo i na nagradu od banke – nabacio je sada Petar Jakovu vijest koju mu je dala Ružica, a Ružica je tu vijest pak dobila od Jakova.

- I na tome radim. Za sada odite po pušku dok se nisu predomislili – nastavio je Jakov.

- E to ćemo proslavit' – odgovorio je Petar koji je u svemu tražio razlog za slavlje i prekinuo vezu.

Jožu, koji ni pod „razno“ nije propuštao nikakva slavlja, strašno je interesiralo što će se to slaviti.

- Šta ćemo proslavit'?

- Vraćaju mi pušku, a trebam dobit i nagradu od banke. Po zakonu, 'ko nađe novac ima pravo na deset posto, a tol'ko bi mog'o i ja dobit – rekao je Petar, što je u neku ruku razočaralo Jožu. Nije on bio zavidan Petru, već je bio razočaran jer je on sve inicirao i novac mu je najpotrebniji, a sada ga se nigdje ne spominje.

- A gdje sam ja u toj priči? – zapitao je gotovo tužnim glasom Joža.

- Šta ti? Ti si samo uz'o ključ i zbris'o – odgovorio je bahato Petar.

- A 'ko ti je rek'o da je pljačka? – skrenuo je Joža pozornost Petru na to da ni on ne bi ništa poduzeo da ga Joža nije obavijestio.

- Ajde ne zanov'jetaj. Sad moram u policiju po pušku, a moram kupit' i metke za snajper – nastavio je Petar s omalovažavanjem Jožinog angažmana u sprečavanju pljačke dok je ostatak kobasica, sol i flašu vraćao u ruksak.

- Idem i ja kupit' pribor za ribolov – rekao je Joža jer je poslije ovih vijesti izgubio inspiraciju i volju za slikanjem.

Nakon toga što je podmirio račun za struju, u džepu je imao još nešto malo novca koji mu je ostao od pozajmice djeda Karla. Uvijek je njega u tim kriznim situacijama od gladi spašavala riba, koju je lovio u seoskoj bari, a zadnji puta mu je neka „mrcina“ pokidala veliku trokuku i otišla. Od tog vremena je maštao o tome kako će se proslaviti kada ju ulovi, a sada mu se ukazala prilika da s Petrom ode do grada i kupi tu trokuku.

- Još kad bi znao kol'ko je bilo u toj vreći, da izračunam tih deset posto – mrmljao je Petar dok je dlanom ruke zgrtao mrvice sa stola. Za to vrijeme je Joža razmišljao kako bi bilo pošteno da on i Petar podijele taj novac, ali o tome je mogao samo sanjati.

Kad su došli u Grubišno, Petar je stao pred policijskom postajom. Joža je krenuo u prodavaonicu sportske opreme, a Petar u policijsku postaju. Dogovor je bio da se nađu u prodavaonici.

Minutu kasnije Petar je ponosno stajao pred stolom inspektora Mihaela visoko podignute glave. Kada je ulazio, Petar je odmah u uglu prostorije spazio futrolu s njegovim snajperom.

Inspektor je imao pripremljenu napisanu potvrdu o preuzimanju oružja i još je u nju upisivao datum preuzimanja.

- Evo još tu potpišite da ste preuzeli pušku – rekao je inspektor pokazujući Petru crtu na koju se trebao potpisati.

- Fala, šefe. Zaslužili ste jedan butić – rekao je Petar potpisujući dokument s jednim smiješkom trgovca koji je upravo uspio podvaliti kupcu neispravnu robu, a koji je u struci poznat kao „komercijalni smiješak“.

- Bojim se da taj film neću gledat – rekao je inspektor rukovodeći se onom starom uzrečicom „Žena laže plačući se, trgovac te laže smijući se“, ali Petar nije bio niti žensko niti trgovac.

- Onda vi još ne poznate Petra – odgovorio je sada vrlo ozbiljno Petar.

- Bilo bi dobro da se u buduće okanite gluposti i ne pucate više u gradu. Ovaj puta je dobro prošlo, ali... – nije uspio dovršiti rečenicu inspektor, a Petar mu je bezobrazno upao u riječ:

- Je, a da su vaši dečki morali pucat'? Koja razlika, a ja uostalom znam pucat' bolje od njih – uzjogunio se Petar.

- Vidi ga, sad bi se još i svadio – rekao je uvrijeđeno inspektor dok je Petru preko stola dodavao pušku.

- Oprostite – odgovorio je sa smiješkom Petar primajući pušku dok je oko srca osjećao neku nevjerojatnu toplinu.

Dok je Petar bio u policijskoj postaji, Joža je u sportskoj prodavaonici kupovao veliku trokuku s „leptirom“ koju ribiči prema nazivu jednog proizvođača zovu „Meps“ broj 5 i ribičko zvonce koje se pričvrsti za vrh štapa i zvonjavom signalizira ribiču da je riba zagrizla i „vuče“.

Imao je Joža potrebu za još kojekakvim udicama, štapovima i drugim ribičkim potrepštinama, ali nije imao novca i ovog časa jedva da si je mogao priuštiti ove dvije stvari.

-Može ovo – rekao je prodavaču koji se nije micao od Jože jer se na osnovu Jožinog otrcanog izgleda bojao da mu Joža nešto „ne popali“.

-Trideset i pet kuna – rekao je prodavač, a Joža je iz džepa izvadio novčanicu od 50 kuna i pružio ju prodavaču dok mu je prodavač pružio malu papirnatu vrećicu u koju je stavio sada već Jožinu robu.

Joža je u desni džep stavio vrećicu s kupljenim priborom, a u lijevi džep ostatak novca.

Dok je birao pribor, Joža je prisluškiavao razgovor ribiča koji su stajali sa strane i sada je krenuo prema njima da se uključi u razgovor.

I dok je Joža išao prema ribičima, u prodavaonicu je ušao Petar. Nakon izmijenjenih pozdrava s prodavačem, prodavač se obratio Petru:

- Izvoli Petre.

- Streljivo za karabin, dvije kutije. Kalibar već znaš – rekao je Petar siguran da prodavač već zna sve ostalo.

- Sačekaj malo, da donesem iz skladišta – rekao je prodavač i otišao kroz vrata u skladište.

Dok je prodavač bio u skladištu, Petar se okrenuo prema ribičima i upravo čuo Jožu kako govori ribičima:

-Ma nemate vi pojma o ribolovu. Koliko ja nalovim ribe, mogu se kladit', to ne može ni'ko od vas – bio je uvjerljiv Joža.

Kako je kod ribiča glavna stvar i najveća tajna uspješnog ribolova meka, to je jedan od ribiča zapitao Jožu:

- A na šta loviš?

- Ja lovim ribe s dresiranom štukom – odgovorio je uvjerljivo Joža.

U tom momentu prodavač je donio streljivo za Petra, a Petar mu je pružio novčanicu i oružni list. Prodavač je Petru pružio ostatak novca, a onda uzeo oružni list i u knjigu prodanog streljiva počeo upisivati podatke o kupcu, kalibru streljiva i količini kupljenog streljiva.

Dok je to prodavač upisivao, Petar je ponovo usmjerio svoju pažnju na Jožu i skupinu ribiča.

- Baš me zanima kako ti to loviš ribe s dresiranom štukom – interesiralo je drugog ribiča.

- Evo ovako, u baru pustim štuku, onda stavim u vodu podmetač, uzmem zvonice i zazvonim. Ona jako dobro čuje i kad zazvonim onda mi u podmetač tjera ribu, a ja je samo vadim van – pričao je gestikulirajući rukama, sasvim ozbiljno i veoma uvjerljivo Joža.

Onaj prvi ribič, koji je pitao na što lovi, na to se jako razljutio, moglo bi se reći gotovo razbjjesnio:

- Pa to nije sportski, to bi trebalo zabraniti.

Ovaj drugi je pak bio malo promućurniji od ovog prvog i priča mu baš nije „sjela“:

- Meni je to malo nevjerovatno – bio je skeptičan drugi ribič.

Onda se u razgovor upleo treći ribič koji je u Jožinu priču posumnjao iz „naučnih“ razloga:

- Ja sam pročit'o da ribe imaju premali mozak da bi se dresirale i da za pet sekundi zaborave sve šta je bilo.

Izgleda da je to bio uzrok nevolji koja će uskoro zadesiti Jožu.

I dok su se ribiči kratko pogledavali, Petar je shvatio da to neće dobro završiti, prišao je Joži, povukao ga u stranu i šapnuo mu na uho:

- 'Ajmo Joža dok nisi dobio batina – a Joža mu je isto tako šaptom odgovorio:

- Ma pusti, preglupi su oni da skuže.

Je li ovo povlačenje Jože na stranu i šaptanje s Petrom probudilo sumnju kod četvrtog ribiča ili je to možda bio taj „naučni razlog“, nećemo nikada saznati, ali njegova sumnja je bila ta koja je „prelila čašu“:

- Ma ja mislim da on nas „farba“ – a s njime se složio i drugi ribič:

- I ja to mislim – rekao je uvrijeđeno drugi ribič.

Sada je i Joži postalo jasno da su ga „provalili“. Onda se Joža počeo cinično smijati, a pridružio mu se i Petar, što je samo pogoršalo stanje. Bilo je krajnje vrijeme da „zbrišu“ iz prodavaonice. Obadvojica su se polako okrenuli i pošli prema izlaznim vratima, kada je prvi ribič ljutito rekao:

- Od mene ćeš ti radit' budalu.

Joža i Petar su već bili okrenuti leđima i nisu vidjeli što se iza njih dešava. Taj ribič se zaletio i nogom „opalio“ Jožu u stražnjicu ili što bi se narodski reklo „dao Joži vritnjak“.

Na to je Joža bolno zajauknuo i stao, a grimasa na njegovoj faci je odavala da trpi jaku bol.

Petar se okrenuo prema ribičima i ozbiljno rekao:

- A jeste budale, šta nikad niste čuli za ribičke i lovačke priče.

Onda je pogledao Jožu koji je još uvijek stajao malo pogrbljeno, dok mu je lice na očigled gubilo boju i Petar je dobio osjećaj da će se Joža svakog časa srušiti:

- Ajde šta cviliš, nije ti ovo prvi, a ni zadnji vritnjak u životu – rekao je Petar Joži dok je ovaj izrogačio oči tako da je Petar pomislio da će mu ispasti, što je govorilo samo to da se s Jožom dešava nešto strašno.

A onda je Joža s velikom mukom jedva izgovorio:

- Trokuka mi se zahaklala za jaja.

Petnaestak minuta kasnije, pred domom zdravlja zaustavila se Petrova LADA. Sama vožnja je trajala manje od minute, a ostalo vrijeme su potrošili na Jožin ulazak u LADU. Niti

izlazak nije trajao ništa manje, a i puž golać bi došao do ambulante prije od Jože. Priprema za zahvat je bila priča za sebe, a Joži je to bio sasvim sigurno doživljaj za pamćenje.

Kada su Jožu nakon podosta vremena uspjeli poleći na krevet u ambulanti, kao problem se pokazalo skidanje hlača i gaća. Joža je imao trokuku u džepu, koja je zahvaljujući „vritnjaku“ probila džep hlača i gaće, a zatim se zapiknula u testis i skidanjem hlača čupali bi udicu iz testisa, a kako udica na sebi ima i kontra udicu, da se ne može lagano otkačiti, to je rješenje problema zahtijevalo gotovo naučni pristup. Dakle, najprije su morali otkopčati hlače, rastvoriti šlic, zatim razrezati džep hlača, pa razrezati gaće da bi udicu izvadili iz džepa, pa tek tada su mogli povući hlače i gaće ispod koljena. Prizor koji se tada ukazao bio je tako neobičan, da se medicinska sestra nije mogla suzdržati komentara pa je rekla:

- Tako nešto još nisam u životu vidjela – rekla je sa zgražanjem sestra, što je moglo biti dvosmisleno.

- Tako veliku udicu ili... – zaustio je doktor, a onda se ugrizao za jezik, pogledao sestru u oči pa se blago nasmiješio.

- Znae vi dobro na šta mislim – nastavila je sestra oprezno i polako povlačeći Jožine gaće i hlače preko koljena, dok je Joža jaukao i nije uopće primijetio taj razgovor između sestre i doktora.

Znao je doktor jako dobro na što je mislila sestra i ako je tog časa na ičemu pozavidio Joži, to je bilo ono u što je upravo gledao, dok je istovremeno mislio na onu staru uzrečicu „Što bedastiji seljak, to veći krumpir“.

- Lokalni anestetik – rekao je doktor kada je sestra dovukla Jožine gaće i hlače do gležnja.

- Koliko? – zapitala je sestra i gotovo da joj je izletjelo „Za to bi morao imati oružni list“.

- Uobičajeno – odgovorio je doktor dok je sestra išla prema elementu u kojem su se nalazili lijekovi i kojekakve ampule.

- I šta ćeš sad reć ženi? – zapitao je doktor Jožu. Pitanje nije postavio zato što ga je interesirao odgovor, nego da se uvjeri da je Joža priseban, da mu ne bi pao u „šok“.

- Nemam ja više ženu – odgovorio je Joža s bolnom grimasom na licu.

- A što nije valjalo? – pitao je dalje doktor.

- Nije to bilo ono šta sam ja očekiv'o – odgovorio je Joža već pomalo ljut što ga doktor „davi“ s bezveznim pitanjima i ništa ne radi, a njega to tako jako boli.

- A šta si ti to očekivao? – bio je i dalje znatiželjan doktor.

- Pa ono, k'o u filmovima, maženje, uzdasi, kruci – bio je brutalno iskren Joža, iako da nije bio u ovako jadnoj poziciji sigurno to nikada i nikome ne bi priznao.

- Znači bila je frigidna – rekao je doktor, ali se iz načina na koji je to rekao nije moglo zaključiti je li to pitanje ili konstatacija.

- Ma kakvi, bila je piromanka, a to sam skužio kad smo po drugi puta izgorili – rekao je Joža dok je sestra navlačila injekciju, što Joža tog časa nije vidio.

- I šta si onda s njom? – propitivao je dalje doktor.

- Posl'o sam ju natrag punici pod reklamaciju – rekao je Joža i dok je izgovarao zadnju riječ primijetio je da stolu prilazi sestra s injekcijom u ruci.

Tog časa Joža je zaboravio na bol u međunožju, lice mu se skamenilo, a sljedećeg momenta je valjda iz sve snage dreknuo:

- Neću injekciju. Petre upomoć.

Petar je sjedio u čekaonici kada se iz ordinacije začuo Jožin poziv u pomoć. Da Petar kojim slučajem prije tog poziva nije čuo ono „Neću injekciju“, možda bi i pošao pomoći Joži, ali ovako je samo shvatio da Joža ima panični strah od injekcije, što mu je na lice izmamilo samo blagi osmjeh.

Polu sata kasnije Joža je izišao iz ordinacije. Išao je prema izlazu polako šireći noge u hodu, s bolnom grimasom na licu, a Petar je išao iza njega promatrajući kako hoda. Kada su izišli iz doma zdravlja i krenuli prema parkiralištu, gdje je pogađate najprljaviji auto bila Petrova LADA, Petar je „onako, Joži preko ramena dobacio:

- Hodaš k'o da su te uškopili.

- 'Ko zna možda i jesu. Dali su mi anesteziju i mogli su radit šta su htjeli, ja nisam ništa osjetio sve do sad' – odgovorio je bezvoljno Joža.

- Url'o si ko slon kad si vidio injekciju, a kako bi tek url'o da ti ju nisu dali? – konstatirao je Petar.

- Kad se užasavam injekcije.

- A gdje ti je sad ta trokuka? Da ju nisi opet stavio u džep? – brinuo se Petar.

Na to Joža pokaže Petru mali zamotuljak u ruci i kaže:

- Zamotala ju je sestra u gazu i još jednom omotala s flasterom, ali više nejde u džep. Zihher je zihher – zaključio je Joža upotrebom jedne od dviju njemačkih riječi koje je znao. Druga njemačka riječ koju je znao i koju je često čuo u gostioni bila je, pogađate „fajrunt“.

- Dobro ju čuvaj. Možda ulovi još kakvog kapitalca – provocirao je Petar Jožu, ne sluteći da će upravo ta trokuka za koji dan obadvojici prouzročiti hrpu problema.

Trebalo je podosta vremena da se Joža smjesti na suvozačko mjesto u LADU NIVU dok je Petar nestrpljivo čekao da krenu kući. Petru se nikud nije žurilo, ali je nagazio na papučicu „gasa“ valjda zato što je tako dugo čekao Jožu da se smjesti, što ga je iznerviralo. Čim su došli do prvih neravnina na cesti, Joža je zavikao:

- Voziš me k'o da si me ukr'o, a ja osjetim svaku rupu k'o da mi ne'ko čupa jaja.

- To je dobar znak. Znači da ih još uvijek imaš – šalio se Petar na Jožin račun iako Joži nije bilo do šale.

Petar je ipak usporio, a počeo je i zaobilaziti rupe na cesti, tako da im je put do sela trajao skoro duplo duže nego obično. Izlazak iz LADE Joži je trajao možda i duže nego ulazak, a grimasa na Jožinom licu je samo govorila da je injekcija popustila i da je Joži svaki pokret jako bolan.

Dok se Joža jedva vukao u dvorište, Petar je već jurio kući. Joža još nije došao do ulaznih vrata, a Petar se već zaustavio s LADOM u svom dvorištu. Dok je dolazio vidio je baku Maricu, kako sa šeširom na glavi šeće pločnikom. Upravo kada je izlazio iz auta, baka Marica je došla do ulaza u Petrovo dvorište i Petru je iznenada „palo na pamet“ da ju nešto zapita.

- Dobar dan, Marice – pozdravio je Petar jer bi bilo nepristojno odmah bez ikakvog pristojnog uvoda zapitati ono što ga je interesiralo.

- Dobar dan, susjed – odgovorila je Marica što je bio dobar znak. Kao prvo, mogla je samo produžiti, što ne bi bilo prvi puta, ali kad je ljubazno odzdravila, to je značilo da je raspoložena za razgovor. Kao drugo, rekla je „susjed“, što je značilo da ga poznaje i da je danas prilično „bistra“.

- Recite mi Marice je l' vi još uvjek vidite onog „duha“ da hoda po mom dvorištu? – zapitao je Petar.

- Vidim, vidim. Neku noć sam ga vidjela kako vam kroz prozor ide u kuću – odgovorila je Marica vrlo ozbiljnim, moglo bi se reći čak i zabrinjavajućim glasom.

Na to je Petar objesio vilicu, iskolačio oči i odglumio veliko zaprepaštenje:

- Ma nemojte?

- Da, da, a vidjela sam i anđele u bijelim haljinama kako plešu u dvorištu dok su im patuljci svirali – odgovorila je baka Marica malo tiše, kako bi time dočarala Petru veliko povjerenje, a Petar je već unaprijed Maričino zapažanje odbacio kao neuračunljivo. Kao svaki „blento“, Petar nije zbrojio dva i dva pa da pomisli da u Maričinoj priči ipak ima „nečega“ jer je spomenula patuljke i anđele, a on u garaži ima patuljke. Možda da je rekla da je vidjela „duha“ kako ulazi u sobu preko balkona, onda bi mu možda „klikeri“ i proradili, ali ona je

spomenula prozor, a prozor je jedino na blagovaonici i njegovoj spavaćoj sobi. S „anđelima“ se uopće više nije opterećivao, a razlog je bio jednostavan. Kada su djeca u njegovim bijelim majicama trčala i „plesala“ kolo oko patuljaka, on je s velečasnim Vjenceslavom i djedom Karlom bio u tako „ozbiljnim“ razgovorima da taj sitni detalj uopće nije primijetio.

Nekoliko minuta kasnije Petar je već sjedio za stolom u blagovaonici i ručao dok su Marija i Ružica bile zauzete pranjem posuđa u kuhinji.

- Baka Marica je izgleda prolupala skroz na skroz – htio je svoje spoznaje Petar podijeliti s ukućanima.

- Nekad više nekad manje. Ali danas mi izgleda dosta dobro – iznijela je svoje današnje zapažanje Marija.

- Priča mi da je vidjela „duha“ kako nam ulazi kroz prozor u kuću – nastavio je Petar s punim ustima.

Ružica je tog časa iskolačila oči, dok joj se vilica objesila, a tanjur zamalo ispao iz ruke. Sekundu – dvije je tako stajala i da ju je Petar kojim slučajem pogledao, vjerojatno bi mu „u najmanju ruku nešto bilo čudno“.

Petar je progutao hranu, koju je upravo sažvakao, cinično se nasmiješio pa nastavio:

- A vidjela je i anđele kako plešu po dvorištu.

Patuljke kao i ples anđela oko patuljaka nije spominjao. Vjerojatno je zaboravio ili je mislio da je to nevažno. Kada je to rekao, na Ružici se vidjelo kako joj je laknulo.